

AGENDA

12 anys del concert de Setmana Santa. Dimarts 30 de març (19 h), concert de Setmana Santa *Stábat Mater*, de G.B. Pergolesi, interpretat pel conjunt barroc *3 Nations Ensemble*, la soprano Silvia Sabater Martínez, i la mezzosoprano Assumpta Cumí, sota la direcció d'Àngel Villagrasa. Aquest programa es completarà amb dos concerts per a corda i baix continu d'Antoni Vivaldi i amb l'obra de G.B. Pergolesi *Lo fratte 'nnamorato*. A l'Oratori de Sant Felip Neri de Gràcia (c/ Sol, 2). Aportació: 5 €.

Dia de Terra Santa. El Divendres Sant, 2 d'abril, se celebra la col·lecta pontifícia pels Sants Llocs i les obres que la custòdia de Terra Santa regenta al país de Jesús. Aquest any té com a lema: «Enfront de la pobresa i la pandèmia: solidaritat i esperança».

El comissari de Terra Santa a les diòcesis catalanes és el P. Pedro González, OFM. La col·lecta es pot enviar a: c/ Santaló 80, 08021 Barcelona, t. 635 264 331, c/e: comisariots@ofminmaculada.org, o al compte corrent del Banco Santander: ES30-0075-7007-8606-0673-3003.

Llibres

Els empresonats i exiliats de la Bíblia, de Jordi Cervera i Valls. Llibre de 100 pàgines, de Publicacions de l'Abadia de Montserrat, en la col·lecció «El gra de blat», n. 239. En aquesta obra, l'autor manifesta que la Bíblia revela que tot forma part d'un misteriós projecte diví de plenitud, que s'imposa progressivament en la història humana, i explica les històries dels personatges bíblics que sofreixen empresonament i exili, perquè empatitzant amb les seves vicissituds il·luminem esperançadament les nostres.

Ecosofia. La saviesa de la Terra, de Raimon Panikkar. Aquest llibre de 94 pàgines, editat per Fragmenta, aplega les aportacions de l'autor al debat sobre la reflexió ecològica. «La Terra, diu Panikkar, no és una simple subministradora de matèries primeres per a la humanitat. És el nostre cos extern,

ACTUALITAT

Catalans al servei de la Santa Seu

Recentment, el Sant Pare va nomenar tres catalans per a càrrecs al Servei de la Santa Seu. El primer nomenament fou el de la germana Margarida Bofarull, que vam publicar en el *Full Dominical* del 21 de febrer. El passat 9 de març, el Vaticà va donar a conèixer dos nomenaments més de catalans per treballar en organismes de la Santa Seu. La religiosa Núria Calduch-Benages (Barcelona, 1957) ha estat nomenada secretària de la Pontifícia Comissió Bíblica, que és l'organisme de la Santa Seu per a les qüestions relatives a l'estudi de les Sagrades Escripures. La germana Núria és religiosa de la Congregació de les Missioneres Filles de la Sagrada Família de Natzaret, fundada per Sant Josep Manyanet. És doctora en Bíblia pel Pontifici Institut Bíblic de Roma, professora ordinària a la Universitat Gregoriana de Roma i professora en el Pontifici Institut Bíblic. La germana Núria fou deixeble del recordat Dr. Isidre Gomà, professor de Bíblia a la Facultat de Teologia de Catalunya. «Estudiar la Bíblia i transmetre-la ja forma part de mi mateixa. La Bíblia ofereix sempre una paraula de pau, de reconciliació i d'esperança», ha declarat la germana Núria. El mateix dia 9, el Sant Pare va nomenar consultor del Dicasteri per a les Comunicacions Socials Daniel Arasa Villar (Barcelona, 1971). És llicenciat en periodisme i màster en televisió i ràdio. També és membre de l'Opus Dei i degà de la Facultat de Comunicació Social Institucional de la Pontifícia Universitat de la Santa Creu a Roma.

Gna. Núria Calduch-Benages

Daniel Arasa Villar

el nostre espai vital, la nostra llar». La introducció, la cura de l'edició i les traduccions al català han anat a càrrec del filòsof Jordi Pigem, expert en

Panikkar i antic col·laborador del pensador. També s'ha editat la versió en castellà.

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA
Arzobispo de Barcelona

La belleza de las cicatrices

Un famoso diseñador de moda hizo célebre la frase «la arruga es bella», que triunfó más allá del mundo de la moda. Quería resaltar la belleza de la imperfección, de lo despreciado según los cánones de belleza. Gracias a este eslogan, la arruga muchas veces ha dejado de ser despreciable.

Menos suerte han tenido las cicatrices, recuerdos imborrables que dejan mella en el cuerpo tras una afección, lesión u operación. La tendencia es avergonzarse de ellas y esconderlas, porque delatan nuestras miserias y nuestro sufrimiento.

Jesús nunca escondió sus cicatrices. El apóstol Tomás aceptó la resurrección de Jesús cuando Jesús le mostró sus heridas y le dijo: «Trae tu mano y métela en mi costado» (Jn 20,27). Pero, ¿por qué quiso mostrar esas desagradables cicatrices? ¿Acaso Dios no lo hace todo bello? Está claro que sí. Entonces, ¿cuál fue su verdadero propósito?

Cuando atravesamos situaciones de dolor, nos quedan marcas que pueden afectar signifi-

cativamente nuestra manera de ser o de vivir. Sin embargo, esas cicatrices pueden ser también una oportunidad para crecer interiormente y ayudarnos a ser mejores personas. Las lecciones de la vida son valiosas; hay que aprender a descubrir lo que, en ocasiones, se rompe en nosotros y reconocer que esas marcas nos pueden hacer más humanos y más auténticos.

Las cicatrices son un mapa de los lugares y experiencias que hemos vivido. Son como huellas que nos guían en nuestra travesía existencial. Por eso las cicatrices son entrañables, no debemos ignorarlas y tratar de esconderlas: están ahí, debemos comprenderlas y aprender de ellas.

Precisamente en este Domingo de Ramos recordamos cómo Jesús eligió quedar marcado para siempre para evidenciar su amor infinito hacia nosotros, para mostrar su humanidad y su sacrificio en la Cruz, para decirnos que nos acepta tal como somos, para restaurar nuestras heridas, pero también nuestro corazón, nuestra al-

ma y nuestra fe. Si nos fijamos, podremos reconocerle a través de nuestras cicatrices, sabiendo que estas nos guiarán hasta Jesús resucitado, como a Tomás que, al ver las de Jesús, por fin pudo proclamar: «¡Señor mío y Dios mío!» (Jn 20, 28).

La decisión que tomó Jesús de mantener sus heridas chocha especialmente en nuestra sociedad, donde prevalece la belleza exterior y la perfección estética. Muchas veces olvidamos que nuestra naturaleza es frágil y que somos humanos. El día que nosotros aceptemos y mostremos nuestras cicatrices sanadas por Cristo, anunciaremos el amor y la gloria de Dios.

Queridos hermanos y hermanas, si tenemos heridas que no acaban de cicatrizar, enseñémoslas al Señor sin ningún pudor. Dios nos ama con nuestras imperfecciones. Unidos a Dios aprenderemos a apreciarnos como somos: únicos, irremplazables, capaces de amar y ser amados, en permanente cambio, pero, a veces, rotos.